

Katarina Axelsson är bosatt i Montmartre, studerade fem år på konsthögskolan, Beaux-Arts de Paris, men har ateljé vid Normandiekusten. "Jag kan inte längre måla i en storstad" säger hon. Sen 2012 har hon ateljé inne i ett nudistläger nära byn Yport på Normandiekusten. Skogen runt ateljén står på kalkgrund, domineras av ek, bok och lönn, av kaprifol och murgröna. Få vandrar där, det är romantiskt och otuktat. Där har målningarna hon nu visar på Galerie Leger tillkommit, under det hetaste upprorsåret i Frankrike sedan maj-68, detta Gula Västarnas 2018-2019, till ljudet av slagord och klimatlarm från radion som står på när hon målar.

"Jag lär mig av skogen här in på knuten" säger hon. "Lär mig av det jag ser och försöker vara ödmjuk. Försöker vara en del av den."

Landskapsmåleriet har en lång tradition och visst känner Katarina ett släktskap med landskapsmålarna som verkade i slutet av 1800-talet men hennes måleri är i hög grad präglad av det moderna. För om hennes målningar sett ut som Grèz-sur-Loing måleriet vore de schabloner och ett resultat av förutbestämda begrepp. På Beaux-Arts ägnade sig Katarina mest åt att teckna modell. Krokiteckning är ett sätt att träna upp förmågan att se det unika hos varje kropp. Katarina har lärt sig se utan att förblindas av allmänbegreppen som suddar ut skillnader, likriktar det levande och unika. Hon målar naturen så att den känns levande, i gränsområdet mellan det figurativa och det abstrakta. "Jag vill för allt i världen inte förlora kontakten med naturen och den tredimensionella verkligheten!" Hon har sett, men också upplevt det hon sett. Varje träd, varje blad äger en säregen individualitet. De har ett eget liv. Som Friedrich Nietzsche skriver: "Varje begrepp uppstår genom likställande av olikheter. Lika säkert som det är att ett blad aldrig är helt likt ett annat, lika säkert har begreppet blad bildats genom att man godtyckligt låtit dessa individuella olikheter falla, glömt bort det skiljande (...) Blundandet för det

individuella verkliga ger oss begreppet liksom det även ger oss formen, under det att naturen inte känner några former och begrepp (...)" Rembrandt inspirerar. "Det är ytterst lite man behöver för att utföra det illusionistiska tricket att skapa en tredimensionell värld på en tvådimensionell yta." Färgen, kontrasterna, grafiska variabler skapar djup. Som Rembrants gigantiska vyer som han skalar ner till ett litet koppartryck och lyckas fånga upplevelsen av landskapets hela vidd. "För mig är det just detta som betyder mest, illusionen av djup. Platta, enbart grafiska bilder sätter inte min fantasi i rörelse, medan jag ibland fått stora konstupplevelser framför till exempel en 1600-tals målning där världen står öppen och inbjuder betraktaren att kasta loss: väldiga skogar och blånande berg. Jag är en ångestladdad person och behöver sätta tänderna i något svårt. Måla naturen är en uppgift som räcker livet ut." säger hon.

Och som hon blåser liv i naturen. Jag ser Katarinas träd, särskilt i mixedmedia-serien "Förtrollade skogen", som levande varelser, jag upplever att träden kommer mot mig med långa kliv, jag ser ansikten och kroppar som bryter sig loss ur träden. Jag är drabbad av vad jag vill kalla för ett Strindbergsmoment. August Strindberg hade sällsamma upplevelser vilka han skildrade i romanen Inferno (1897); "jag får syn på några blommande penséer på den smala rabatten. De skaka på huvudet liksom för att göra mig uppmärksam på en fara, och en av dessa blommor med barnansikte tecknar åt mig med sina stora, djupa och lysande ögon: - Gå härifrån!" Strindberg upplevde verkligheten omkring honom som besjälad. Och han får ständigt nya tecken att tyda. Katarina ser jag som en i Strindbergs efterföljd.

För Katarina har kärleken till naturen en politisk dimension. Antropocen, den tid som människan har påverkat jordens klimat och ekosystem, har varit kort men människans destruktiva påverkan har varit enorm. "Det finns en allmän känsla att vår tid rinner ut." säger hon. Hon ser den globala uppvärmningen som en ödesfråga. "Mina träd är inte nöjda, inte glada vad de ser, de är rebelliska men kan inte sätta sig i rörelse." säger hon. Hon har engagerat sig i den franska rödgröna rörelsen och även demonstrerat med de gula västarna. "Jag har bott så länge i Frankrike. Det är inte ett land som andra, här finns ännu en stark egen kultur, starka landskap och många okuvade människor. Det är dom jag känner mest för."

Jag tolkar Katarinas konstnärliga gärning som ett slags motståndshandling. Ja rentutav som en politisk konst, men utan slagord och pekpinnar.

Conny C-A Malmqvist